

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-374-6-3>

МІЛІТАРНИЙ МУНІЦИПАЛІЗМ: ДО РОЗУМІННЯ ФЕНОМЕНОЛОГІЇ

Баймуратов М. О.

*доктор юридичних наук, професор,
Заслужений діяч науки і техніки України,
академік Української академії наук,
професор кафедри політичних наук та права
Південноукраїнського національного педагогічного
університету імені К. Д. Ушинського
м. Одеса, Україна*

Кофман Б. Я.

*доктор юридичних наук, старший дослідник,
Заслужений юрист України,
професор кафедри політичних наук та права
Південноукраїнського національного педагогічного
університету імені К. Д. Ушинського
м. Одеса, Україна*

Повномасштабна агресія російської федерації проти України, по-перше, не тільки поставила питання про знищення міжнародного правопорядку, що склався після Другої світової війни в Європі, а й, по-друге, актуалізувала комплекс системних питань подальшого існування та функціонування загальної феноменології державності в екстраординарних умовах, – по-третє, оголивши і загостривши проблеми існування та функціонування публічної влади в таких умовах.

Сьогодні не є таємним, що система публічної влади нашої держави виявилася не готовою до цього, причому не тільки органи публічної державної влади, а й органи публічної самоврядної (муніципальної) влади не тільки не змогли ефективно та належним чином відповісти на виклики агресії, – але й об'єктивно не могли зробити цього, враховуючи на відсутність необхідних компетенційних повноважень і ресурсної

спроможності (матеріальної, фінансової, кадрової, управлінської тощо). Саме це обґрунтовано об'єктивує, активізує, актуалізує та контекстуалізує насамперед розробку належної профільної законодавчої компетенційно-нормативної бази для нівелювання таких нетипових труднощів, а також побудови управлінської парадигми, причому не тільки і не стільки мілітарного забарвлення, але й такої, що базується на явному та чіткому мілітарному спрямуванні, тобто формуванні *мілітарного конституціоналізму* та в його межах *мілітарного муніципалізму*.

На жаль треба констатувати, що наведена проблематика у вітчизняній науці конституційного та муніципального права предметно практично не досліджувалась, хоча її актуальність в сучасних умовах не викликає заперечень.

Наведені нами висновки мають своє обґрунтування: по-перше, це детерміновано цинічним нехтуванням рф загальновизнаними принципами міжнародного права (*jus cogens*), а звідси, – нівелюванням основоположних засад, на яких базувався сучасний міжнародний правопорядок; по-друге, порушенням міжнародного принципу «світового порядку, заснованого на правилах» («*Rules-Based Order*») [1], що є структуроутворюючим і охоронним засобом, особливо у випадку нівелювання міжнародного правопорядку; по-третє, складними умовами існування та функціонування феноменології державності в екстраординарних умовах її функціонування; по-четверте, модифікацією, виходячи саме з таких умов, національного конституціоналізму, що об'єктивно трансформується у свою якісно нову форму існування – мілітарну [2], бо є насамперед характерним для екстраординарних умов існування і функціонування державності. Ба більше, по-п'яте, саме така форма напряму і суттєво впливає на елементний склад конституціоналізму, включаючи й місцеве самоврядування [3] (далі – МСВ), що володіє стратегічними локальними, загальнодержавними, міжнародними, а також проспективно-планетарними (в контексті подальшого існування людської популяції та її цивілізаційної організації) елементами аксіологічної сфери існування та функціонування людини, її груп та асоціацій в межах державно організованого соціуму, – а також у глобально-універсальному вимірюванні наведених суб'єктів та типізації (стереотипності) умов їх існування та функціонування. До яких відносяться наступні: а) МСВ не тільки виступає як один з рівнів публічної влади – публічної самоврядної (муніципальної) влади, а й б) є самим наближеним безпосередньо до населення – жителів відповідних територій держави і одночасно членів територіальних громад (далі – ТГ), рівнем публічного управління, що в) створює відповідний соціально-нормативний простір, де кожна конкретна людина здійснює свій

життєвий цикл, г) продукуючи в цьому процесі через механізм загальної соціалізації, включаючи й її правову форму в тому числі, г') свої екзистенційні інтереси (біхевіористичні пріоритети), д) формуючи відповідні соціально-нормативні установки (атитюди), е) реалізуючи їх через відповідні форми життєдіяльності (габітуси), є) у вигляді відповідних прав, свобод і обов'язків людини, що ж) формують на рівні МСВ конституційно-правовий статус людини (особистості), що й з) реалізується на локальному рівні існування і функціонування локального соціуму, а також и) на глобально-універсальному рівні, бо фертильно-репродуктивні засади існування людської спільноти впливають не тільки на забезпечення кадрового складу її локального рівня, а й всієї людської цивілізації (людство та його структурологічно-діяльнісна інфраструктура), і) і головне, саме МСВ вносить унормування та сталість у систему соціального розвитку людини, а також у стабільність існування державності як такої, бо детермінує гомеостазис ТГ – у його розумінні як властивості складних систем різної природи (фізичних, біологічних, соціальних, технічних) до підтримки динамічної рівноваги за допомогою саморегуляції та здатності зберігати стабільність свого внутрішнього стану [4]), а звідси, ї) саме на рівні МСВ створюється та діє не тільки локальна система охорони і захисту прав людини, у створенні і функціонуванні якої відіграє основоположну роль органи місцевого самоврядування [5] (далі – ОМСВ), що сформовано самими ТГ, а й інституціоналізують відповідний безпековий простір для стабільного здійснення людиною свого життєвого циклу [6].

Отже, можна стверджувати, що саме на рівні МСВ в межах ТГ створюється відповідна модель існування не тільки людини, але й її сукупностей (спільнот) – (груп і асоціацій), починаючи з тих, що формуються, існують, функціонують, вдосконалюються на локальному рівні (насамперед, інституцій громадянського суспільства) [7], і закінчуючи – національним, наднаціональним, універсальним, а також глобальним рівнем – останній відображає модель людства, що визначає людську цивілізацію як гіпергромаду. Така модель спирається на індивідуальну свободу людини, первинність її прав перед правами держави, пріоритет «природних прав людини» перед її соціальними обов'язками тощо – отже, на базис натуралістичної юриспруденції [8].

Саме для охорони і захисту наведених рівнів і моделей ОМСВ повинні володіти власними компетенційними повноваженнями та відповідним предметом відання, що й охоплюється розумінням феноменології мілітарний муніципалізм, – положення якого повинні бути використовувані та задіяні у період екстраординарних умов функціонування державності – війни, воєнного стану, екологічних та техногенних катастроф.

Література:

1. Latham A. The rules-based international order is ending. What will replace it? *The Hill*. 11.15.22. URL: <https://thehill.com/opinion/national-security/3736389-the-rules-based-international-order-is-ending-what-will-replace-it/> (дата звернення: 25.01.2024).

2. Баймуратов М. О., Кофман Б. Я. Мілітарний конституціоналізм: до питання про формування, розуміння і оформлення феноменології. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2022. № 3, 6–18; (4), 6–18.

3. Баймуратов М., Кофман Б. Роль органів місцевого самоврядування України в сфері захисту прав людини в період воєнного стану: до формування прагматично-компетентної парадигми. *Незалежність України: права людини та національна безпека* : зб. матеріалів Другої міжнар. наук.-практ. конф. (Львів, 20 травня 2022 року) / упоряд. Л. В. Ярмол. Львів: Галицька видавн. спілка, 2022. С. 83–89.

4. Homeostasis. ScienceDirect. URL: <https://www.sciencedirect.com/topics/medicine-and-dentistry/homeostasis#:~:text=Homeostasis%20is%20defined%20as%20a,adjusting%20to%20changing%20external%20conditions.> (дата звернення: 25.01.2024).

5. Баймуратов М. О. Локальна система захисту прав людини в Україні: сутність та становлення. *Юридична освіта і правова держава*. Одеса: Одеський ун-т, 1997. С. 97–101.

6. Батанов О. В., Сметана В. В. Конституційно-правове забезпечення правозахисної діяльності у сфері місцевого самоврядування: досвід компаративного аналізу: монографія. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2021. 316 с.

7. Баймуратов М. О. Публічна самоврядна (муніципальна) влада та громадянське суспільство: проблеми взаємозв'язку і взаємозалежності. *Актуальні проблеми держави і права*. 2003. № 21. С. 131–138.

8. Костенко О. «Натуралістична» юриспруденція і правова реформа в Україні. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2008. № 4. С. 12–19. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnapr_2008_4_4. (дата звернення: 26.01.2024).